

Λιζ Κέβλερ
Η Εμιλι Γ.
και το μυστικό
της βιρηνίας

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EMILY WINDSNAP AND THE SIREN'S SECRET

Από τις Εκδόσεις Orion Children's Books, Λονδίνο 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Έμιλι Γ. και το μυστικό της σειρήνας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Kessler

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βίκη Λιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Natacha Ledwidge

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Liz Kessler, 2009

© Εικονογράφησης: Natacha Ledwidge, 2009

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-722-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λιζ Κέσλερ

Μετάφραση:
Βίκη Λιανού

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Η ουρά της Έμιλι Γ., 2006, μτφρ. Μαρία Λαδάκη

*Η Έμιλι Γ. και το τέρας από τα βάθη
της θάλασσας*, 2007, μτφρ. Εύα Καλισκάμη

*Η Έμιλι Γ. και το κάστρο
στην ομίχλη*, 2008, μτφρ. Χαρά Γιαννακοπούλου

Μια νεράιδα για τη Φιλίπα, 2009,
μτφρ. Χαρά Γιαννακοπούλου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται:

Η Φιλίπα και η κόρη του Ονειροκατασκευαστή

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε όλες
τις θαυμάστριες της Έμιλι Γ. που μου έγραψαν
και μου ζήτησαν να γράψω και τέταρτο βιβλίο.*

*Σας ευχαριστώ που είχατε μεγαλύτερη οξυδέρκεια
από εμένα και γνωρίζατε πριν από εμένα ότι η Έμιλι
ήθελε κι άλλη περιπέτεια.*

Όλες αυτές τις ηλιόλουστες γλυκογάλανες ώρες
κολυμπώ και γλιστρώ σε σμαραγδένια νερά·
ποτέ τη μέρα οι θλιμμένες ακτές
ποτέ δικό μου βλέμμα δεν έχουν γνωρίσει.

Όταν όμως το σκοτάδι με το κύμα ταξιδεύει
ένα κοχύλι στην ακτή φέρνω·
και τότε στα βράχια κάθομαι
λυπητερό τραγούδι λέω.

Από το *The Moon Child*
της Φιόνα Μακλάουντ

Πρόλογος

Δεν ήταν βραδιά για να βγει κανείς έξω. Εκτός κι αν υπήρχε σοβαρός λόγος. Ο αέρας λυσομανούσε και παράσερνε με την ορμή του τα δέντρα που λύγιζαν κι έσπαζαν σαν μικρές χάρτινες μαριονέτες, έρμιαια της τρομερής μανίας του. Η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς και χτυπούσε αλύπητα τα πεζοδρόμια.

Στη θάλασσα τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα. Η καταιγίδα είχε μετατρέψει τα κύματα σε ένα τεράστιο τείχος, που το μέγεθός του φάνταζε πελώριο, σαν αυτό μιας πολυκατοικίας. Τα κύματα άφριζαν μανιασμένα σαν τεράστια λυσσασμένα σκυλιά.

Οποιοσδήποτε γνώριζε τη θάλασσα ήξερε πως κάτι τέτοιο σήμαινε μόνο ένα πράγμα: Ο Ποσειδώνος ήταν εξοργισμένος.

Κι αν κάποιος τρελός ή απίστευτα θαρραλέος τολμούσε να βγει έξω μια τέτοια βραδιά, ίσως διέκρινε στα ανοιχτά της θάλασσας δύο φιγούρες, που κάθε άλλο παρά ασφαλείς ήταν. Ένας άντρας, μισογερμένος έξω από το ψαροκάικό του, φώναζε σε μια γυναίκα που βρισκόταν μέσα στο νερό, κάτω από τη βάρκα του:

«Πάρ' το. Φύλαξέ το κλειστό».

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η γυναίκα, φωνάζοντας δυνατά ώστε ν' ακουστεί πάνω από τα θυελλώδη κύματα.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του.

«Δε σε ακούω!» φώναξε και, γέρνοντας ακόμα περισσότερο προς το μέρος της γυναίκας, πρόσθεσε: «Έλα να με βρεις όταν θα είναι και πάλι ασφαλές».

«Πώς;» φώναξε τρομοκρατημένη εκείνη, καθώς την είχε κυριεύσει ο πανικός, όπως και τα κύματα, τα οποία τώρα τους παράσερναν ακόμα πιο μακριά.

Εκείνος της έδειξε το πακέτο που της είχε δώσει.

«Το κοχύλι!» της φάνηκε ότι τον άκουσε να λέει και ύστερα πρόσθεσε κάτι που έμοιαζε με... «Είναι μαγικό».

Η γυναίκα σκέφτηκε τι άφηνε πίσω της κι ο πόνος αυτής της θύμησης ήταν σαν χαστούκι, ακόμα πιο δυνατό από το κύμα που ακολούθησε.

«Τι θα γίνει...»

Το κύμα παρέσυρε την υπόλοιπη φράση και τη σκόρπισε στον αέρα – όμως εκείνος ήξερε τι τον ρωτούσε.

«Θα φροντίσω τα πάντα», αποκρίθηκε εκείνος. «Τα

πάντα. Μην ανησυχείς. Όλα θα είναι μια χαρά. Πήγαινε τώρα. Πήγαινε πριν είναι πολύ αργά».

Ένα λεπτό αργότερα, ο θεατής θα τους έβλεπε να χωρίζουν προς διαφορετική κατεύθυνση και να εξαφανίζονται πίσω από τα τεράστια αφρισμένα κύματα, μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ίσως και να πίστευε ότι όλο αυτό εκτυλίχτηκε στη φαντασία του. Γιατί ποιος λογικός άνθρωπος θα τολμούσε να ξεμυτίσει από το σπίτι του μια τέτοια αγριεμένη βραδιά, όπου τα στοιχεία της φύσης είχαν στήσει χορό; Εκτός βέβαια κι αν υπήρχε σοβαρός λόγος.

1

Εέρω ότι θα με περάσετε για τρελή, όταν το λέω αυτό, όμως είχα την αίσθηση ότι κάτι στη ζωή μου δεν ήταν σωστό, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Και γιατί αυτή η αίσθηση να με χαρακτηρίζει ως τρελή;

Γιατί πρώτη φορά στη ζωή μου ζούσα μαζί με τη μαμά μου και τον μπαμπά μου στο όμορφο πλωτό σπίτι μας, στο μυστικό νησί μας, με την καλύτερη φίλη μου, τη Σόνα, να μένει λίγο πιο κάτω και το νέο μου φίλο, τον Ααρών, και τη μαμά του να μένουν δίπλα μας. Δεν υπήρχε κάτι αρνητικό στη ζωή μας.

Αλήθεια. Απολύτως τίποτα. Δε χρειαζόταν να σώσω τον μπαμπά από τη φυλακή, δεν υπήρχε κανένα θαλάσσιο τέρας που να προσπαθεί να με σκοτώσει,

δεν υπήρχαν καταιγίδες να εκτοξεύουν το σπίτι μας στην άλλη άκρη της γης ούτε τίποτε από όλα αυτά τα τρομερά που συνέβησαν σε μένα την προηγούμενη χρονιά.

Τώρα όλες οι μέρες μου ήταν ξέγνοιαστες κι ανέμελες, γεμάτες από το φως του ήλιου, τα παιχνίδια στη χρυσαφένια αμμουδιά και το χαρούμενο γέλιο των φίλων μου. Ήμουν πλέον ελεύθερη να χαρώ τη ζωή μου, που φάνταζε τέλεια.

Γιατί λοιπόν ξυπνούσα ανήσυχη και παραγμένη κάθε πρωί την τελευταία εβδομάδα; Δεν μπορούσα να το εξηγήσω.

Ανακάθισα στο κρεβάτι και τεντώθηκα, προσπαθώντας να θυμηθώ το όνειρο που είχα δει. Θραύσματα από μια ανάκατη μάζα παράξενων ονειρών κυνηγούσαν το ένα το άλλο μέσα στο μυαλό μου, όμως δεν μπορούσα να ενώσω τα κομμάτια του παζλ. Το μόνο που μπορούσα να θυμηθώ ήταν η αίσθηση που μου άφηναν. Δεν ήταν ακριβώς λύπη, αλλά ένα άβολο συναίσθημα, μια ανησυχία, σαν να ήθελα να αποφύγω κάτι.

Όπως είπα και πριν, μάλλον τρελάθηκα. Πώς ήταν δυνατόν να υπάρχει κάτι αρνητικό στη ζωή μου αυτήν τη στιγμή;

Ωστόσο, κάτι υπήρχε και δεν μπορούσα να το αγνοήσω. Επιπλέον, είχα την αίσθηση ότι και η μαμά ένιωθε το ίδιο. Είχα δει το βλέμμα της κάποιες στιγμές σε ανύποπτο χρόνο να σκοτεινιάζει και να γίνεται απόμακρο, μια ή δυο φορές την ώρα που ετοίμαζε το πρωινό ή όταν διάβαζε κάποιο βιβλίο. Έδει-

χνε να αναζητά κάτι που βρισκόταν πολύ μακριά, σαν να της έλειπε κάτι.

Νομίζω ότι κατά βάθος ήξερα τι κατέτρωγε τα σωθικά και των δυο μας. Ήξερα τι μας έλειπε, πολύ πριν από τη συζήτηση με τον Άρτσι, που άλλαξε τα πάντα.

«Τακ, τακ, εγώ είμαι!» Μια ζεστή, τρεμάμενη φωνή σαν κελάρυσμα ακούστηκε στην πόρτα και συνοδεύτηκε από έναν οικείο γδούπο, καθώς η καλύτερη φίλη της μαμάς, η Μίλι, σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα.

Η Τύχη, το ιστιοφόρο στο οποίο μέναμε, ήταν αγκυροβολημένη μέσα στον κόλπο, μισοβυθισμένη στην άμμο, κι έτσι το χαμηλότερο επίπεδό της ήταν κάτω από το νερό. Αφού ο μπαμπάς ήταν γοργονάντρας κι εγώ ήμουν μισή γοργόνα, μισή άνθρωπος, αυτό σήμαινε ότι και οι δυο μας μπορούσαμε να κολυμπήσουμε γύρω από το χαμηλότερο επίπεδο του σκάφους. Το υπνοδωμάτιο της μαμάς ήταν στο επάνω πάτωμα, αλλά υπήρχαν παντού καταπακτές που διευκόλυναν τη συμβίωσή μας. Και η προβλήτα που εκτεινόταν από την παραλία μέχρι το ιστιοφόρο ήταν βολική, καθώς δε χρειαζόταν να κολυμπήσουμε για να ανέβουμε στο ιστιοφόρο – έτσι, η Μίλι μπορούσε να μας επισκεφτεί βρέχοντας μόνο τα πόδια της.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε έχοντας το κεφάλι της κολλημένο στην πόρτα.

Σύρθηκα με το ζόρι από το κρεβάτι μου και πήγα προς την πόρτα. Τρίβοντας τα μάτια μου, της έκανα νόημα να μπει μέσα. Όχι ότι χρειαζόταν πρόσκληση. Είχε ήδη σκαρφαλώσει μέσα από την πόρτα και ήταν

απασχολημένη με το να ισιώνει το φόρεμά της, που το είχε ανασηκώσει για να μη βραχεί.

«Σηκώθηκε η μαμά σου;»

Έτριψα τα μάτια μου και χασμουρήθηκα.

«Όχι ακόμη, δε νομίζω. Γιατί ρωτάς;»

«Κάποιος έρχεται στο σπίτι!» είπε με ολοφάνερο ενθουσιασμό. «Μόλις τώρα το άκουσα στο φυκεώνα».

«Στο φυκεώνα;»

«Ε, απλώς προσπάθησα να χρησιμοποιήσω την ομιλία των γοργονανθρώπων», είπε η Μίλι κατσουφιάζοντας. «Θέλω να πω, το άκουσα στον αμπελώνα. Γυρίζει ο Άρτσι σήμερα!»

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξα το πρόσωπό της. Βέβαια την κοιτούσα εξ αρχής κατάματα, αλλά συνειδητοποίησα ότι είχε κάτι διαφορετικό επάνω της. Τα μάτια της ήταν βαμμένα με μια φωτεινή μπλε σκιά στο χρώμα της θάλασσας, ενώ τα χείλη της είχαν ένα παχύ κόκκινο στρώμα από κραγιόν που ξέφευγε στις άκρες και ήταν πασαλειμμένο κατά μήκος του στόματός της, καλύπτοντας και μερικά δόντια. Μόλις της το είπα, έσπευσε να κοιταχτεί στον καθρέφτη που ήταν δίπλα από την πόρτα.

«Έχουν περάσει σχεδόν δύο εβδομάδες», είπε βγάζοντας έναν πνιχτό ήχο μέσα από το μανίκι της, καθώς σκούπιζε τα χείλη της με αυτό. «Μου έλειψε τόσο πολύ!»

Ο Άρτσι είναι το αγόρι της Μίλι. Είναι γοργονάντρας κι έλειπε σε μια αποστολή που του είχε αναθέσει ο Ποσειδώνας.

«Είναι εδώ η Μίλι;» ακούστηκε η γλυκιά σαν κε-

λήδημα φωνή της μαμάς μέσα από το δωμάτιό της. «Έλα εδώ, Μίλι, και βάλε την τσαγιέρα καθώς έρχεσαι».

Τις άφησα μόνες τους στο δωμάτιο για να τα πούνε.

Μισή ώρα αργότερα, η μαμά ήταν ντυμένη και καθόταν μαζί με τη Μίλι στο σαλόνι – έτσι αποκαλείται το καθιστικό σε ένα ιστιοφόρο.

Εγώ ήθελα να βγω έξω και να παίξω με τη Σόνα και τον Ααρών, όμως η μαμά επέμενε ότι έπρεπε να καθίσουμε μαζί με τη Μίλι. Ήταν πολύ ενθουσιασμένη και δεν ήθελε να μείνει μόνη της.

Έτσι, περίμενα στο κάτω πάτωμα μαζί με τον μπαμπά, καθώς με βοηθούσε με μια δύσκολη φιγούρα τριπλής περιστροφής. Σύντομα θα είχαμε γυμναστικές επιδείξεις στο σχολείο κι αποτελούσε τμήμα της παρουσιάσής μου.

Μπορούσα να κάνω άριστα τις δύο περιστροφές, όμως στην τρίτη δεν τα κατάφερνα χωρίς να καταπιώ έναν τόνο νερό.

Προσπαθούσα να συνέλθω από την τέταρτη προσπάθεια, όταν ακούστηκε ένα ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα.

«Ο Άρτσι!» φώναξα γεμάτη χαρά κι ανυπομονησία.

«Αμφιβάλλω, μικρή μου. Πότε χτύπησε ο Άρτσι την πόρτα;»

Έλασα. Πραγματικά, το πιο πιθανό ήταν να εμφανιστεί από τα φινιστρίνια. Οι γοργονάνθρωποι συνήθως κολυμπούν, δεν έρχονται περπατώντας μέχρι την πόρτα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, προβάλαμε τα κεφάλια μας μέσα από την καταπακτή για να δούμε ποιος ήταν. Η μαμά ήταν ήδη στην πόρτα και την άνοιξε.

«Τσαρλς», είπε με παγερό ύφος. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

Ο κύριος Μπίστον. Δεν ήταν ακριβώς ο καλύτερός μας φίλος. Αντίθετα, μάλιστα, ήταν αυτός που μου έλεγε διαρκώς ψέματα για την πραγματική μου ταυτότητα, που με νάρκωσε για να μη θυμάμαι την αλήθεια και με κατασκόπευε ώστε να ενημερώνει τον Ποσειδώνα για τις κινήσεις μου. Ε, λοιπόν, δεν μπορώ να πω ότι έτρεφα συναισθήματα αγάπης και συμπάθειας για αυτό τον άνθρωπο! Όχι ύστερα από αυτά που είχα περάσει.

Ωστόσο, ύστερα από τα τελευταία καταστροφικά γεγονότα που βιώσαμε, ο Ποσειδώνας μας ζήτησε να του υποσχεθούμε ότι θα αφήσουμε πίσω μας το παρελθόν και θα κάνουμε μια καινούρια αρχή. Έτσι, καταβάλλαμε μεγάλη προσπάθεια για να είμαστε ευγενικοί και φιλικοί απέναντί του.

Η μαμά κράτησε την πόρτα ανοιχτή για να περάσει.

«Γιατί δεν έρχεσαι μέσα;» τον ρώτησε. «Πίνουμε τσάι».

«Ε... θέλω να πω, ξέρετε. Δε θα ήθελα να σας διακόψω», είπε ψελλίζοντας, αλλά ωστόσο μπήκε μέσα και θρονιάστηκε στο μικρό καναπέ στη μέση του σαλονιού.

«Γεια σου, Έμιλι», είπε γνέφοντας προς το μέρος μου και ισιώνοντας τα μαλλιά του προς τα κάτω.

«Γεια», είπα με αδιάφορο ύφος και γύρισα από την

άλλη για να κολυμπήσω προς τα κάτω, αλλά ο μπαμπάς με σκούνησε με τον αγκώνα του.

«Πήγαινε επάνω τώρα. Πρέπει να είσαι ευγενική, μην το ξεχνάς», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του.

Βγάζοντας έναν αναστεναγμό, πέρασα μέσα από την καταπακτή κι ανέβηκα στο επάνω πάτωμα. Καθώς περνούσα, ένιωσα αυτή την οικεία αίσθηση μυρμηγκιάσματος στην ουρά μου.

Καθώς καθόμουν στο πλάι, την παρακολουθούσα που τινάζοταν και κινούνταν μέσα στο νερό.

Σιγά σιγά το μυρμηγκιασμα έγινε πιο έντονο, το μοβ, πράσινο λαμπύρισμα της ουράς μου ξεθώριασε, η ουρά μου έγινε άκαμπτη κι εξαφανίστηκε ως διά μαγείας. Στη θέση της τώρα υπήρχαν δύο πόδια.

Έτριψα τα πόδια μου για να φύγει αυτό το μούδιασμα. Κάθε φορά που μεταμορφωνόμουν σε κανονικό άνθρωπο, ένιωθα να με τρυπούν βελόνες και τα πόδια μου παρέμεναν ασταθή για λίγα λεπτά. Το ίδιο συνέβη και τώρα και δεν τόλμησα να σηκωθώ αμέσως.

«Νομίζω ότι επιστρέφει ο Άρτσιβαλ σήμερα», έλεγε ο κύριος Μπίστον στη μαμά, την ώρα που εγώ κουνούσα βαριεστημένα τα πόδια μου πάνω από την καταπακτή. Προφανώς είχε ακούσει κι αυτός τα νέα στον αμπελώνα. Φυσικά δε με εξέπληξε. Είμαι σίγουρη πως θα είχε βάλει παντού κατασκόπους.

Βέβαια, θεωρητικά, ήμασταν φίλοι. Ωστόσο, εξακολουθούσα να μην τον εμπιστεύομαι και δεν μπορώ να καταλάβω πώς η μαμά κι ο μπαμπάς δέχτηκαν με τόση ευκολία να τον συγχωρήσουν και να ξεχάσουν τι μας έκανε.

«Έτσι άκουσα κι εγώ», είπε η μαμά.

Η Μίλι είχε σηκωθεί και πάλι για να ελέγξει την εμφάνισή της στον καθρέφτη. Τράβηξε πίσω τα μαλλιά της, ίσιωσε το φόρεμά της και, τη στιγμή που έβγαζε το κραγιόν από την τσάντα της, άκουσε ένα θόρυβο στο κάτω πάτωμα.

«Αυτός είναι!» τσίριξε βγάζοντας μια κραυγή χαράς. «Γύρισε!»

Τρέξαμε όλοι προς την καταπακτή και κοιτάξαμε προς τα κάτω. Πράγματι, δύο δευτερόλεπτα αργότερα εμφανίστηκε ο Άρτσι στο μεγάλο φινιστρίνι που χρησιμοποιούμε ως πόρτα στο κάτω πάτωμα. Κοίταξε επάνω προς το μέρος μας. Με ένα πλατύ χαμόγελο, τίναξε τα μαλλιά του από το πρόσωπό του και κολύπησε προς την καταπακτή.

«Γεια χαρά σε όλους», είπε κοιτάζοντας κατευθείαν τη Μίλι.

Η μαμά γέλασε.

«Ελάτε, πάμε να πιούμε ένα φλιτζάνι τσάι και να αφήσουμε τα πιτσουνάκια μόνα τους», είπε.

Ο κύριος Μπίστον έγνεψε στον Άρτσι.

«Χαίρομαι που σε βλέπω και πάλι, Άρτσιβαλ», είπε πριν ακολουθήσει τη μαμά στην κουζίνα.

«Εγώ θέλω μαύρο τσάι με άρωμα περγαμόντο», φώναξε η Μίλι χωρίς να πάρει τα μάτια της από τον Άρτσι ούτε για μια στιγμή.

«Άσε με να το καταλάβω», είπε ο μπαμπάς καθώς μαζευτήκαμε έξω. Ο Άρτσι κι ο μπαμπάς ήταν μέσα στο νερό δίπλα από το ιστιοφόρο, ενώ οι υπόλοιποι καθόμασταν στο μπροστινό κατάστρωμα. «Ήσουν στο Μπράιτπορτ τις δύο τελευταίες εβδομάδες;»

Το Μπράιτπορτ ήταν το σπίτι μου. Ή, για να ακριβολογώ, το παλιό μου σπίτι. Είναι το μέρος όπου πέρασα όλη μου τη ζωή μέχρι πριν από λίγους μήνες, έως ότου ήρθαμε στο μυστικό μας νησί – το μοναδικό μέρος όπου οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν επίσημα μαζί με τους γοργονανθρώπους. Με άλλα λόγια, το μοναδικό μέρος στον κόσμο όπου μπορούν να ζήσουν μαζί η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου. Είναι το πιο τέλειο μέρος και δε θα ήθελα να ζήσω κάπου αλλού. Όταν, όμως, ο μπαμπάς μου ανέφερε το Μπράιτπορτ, ένιωσα ξαφνικά ένα παράξενο σφίξιμο στο στομάχι.

«Σωστά», απάντησε ο Άρτσι. «Δεν ήξερα ότι η αποστολή είχε προορισμό το Μπράιτπορτ, παρά μονάχα όταν φτάσαμε εκεί».

Ο κύριος Μπίστον κούνησε του κεφάλι του επιδοκιμαστικά με σοβαρό ύφος.

«Φυσικά, ξέρεις πόσο σημαντικό είναι για τον Ποσειδώνα να διατηρεί το περιεχόμενο των αποστολών του επτασφράγιστο μυστικό. Έτσι ήταν πάντα, από όσο γνωρίζω, από την εμπειρία μου δουλεύοντας δίπλα στο βασιλιά», είπε με περισπούδαστο ύφος.

Ο Άρτσι τον αγνόησε και συνέχισε.

«Έντοπίστηκαν γερανοί κι εκκαφεείς στην άκρη της πόλης, πολύ κοντά στη λαϊκή γοργοσυνοικία, σε κο-

ντινή απόσταση από την ακτή. Οι άνθρωποι του Σίπροκ τρόμαξαν κι ο Ποσειδώνας μας έστειλε να μάθουμε τι συμβαίνει».

Ένωσα και πάλι αυτό το σφίξιμο στο στομάχι, μόνο που αυτήν τη φορά ήταν πιο έντονο. Έμοιαζε με δυνατή σουβλιά. Το Σίπροκ ήταν η πόλη όπου έμενε η Σόνα. Είναι το μέρος όπου πήγα πρώτη φορά σε σχολείο για γοργόνες. Μόνο η αναφορά στο μέρος ήταν αρκετή για να με κάνει να νιώσω μια παράξενη σουβλιά σαν γροθιά στο στομάχι: το γεγονός ότι μπορεί να συνέβαινε κάτι κακό το έκανε ακόμα χειρότερο.

«Λοιπόν, τι ανακαλύψατε;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Οι περισσότερες δραστηριότητες γίνονται στην ξηρά κι έτσι ήμασταν σχετικά περιορισμένοι. Παρ' όλα αυτά, καταφέραμε να ανακαλύψουμε ότι πίσω από αυτές κρύβονται οι άνθρωποι του Συμβουλίου του Μπράιτπορτ», πρόσθεσε με αίσθημα υπερηφάνειας.

«Τι ακριβώς κάνουν;» ρώτησε η μαμά.

Ο Άρτσι την κοίταξε.

«Εξαρτάται από το ποιον θα ρωτήσεις. Σύμφωνα με αυτά που αναγράφονται στις τεράστιες πινακίδες, τις οποίες μπορείς να διακρίνεις από ένα μίλι μέσα από τη θάλασσα, “αξιοποιούν τον ανεκμετάλλευτο χερσότοπο”. Όμως, αν ρωτήσεις οποιονδήποτε γοργονάνθρωπο στο Σίπροκ, ετοιμάζονται να καταδαφίσουν ολόκληρη την πόλη».

«Τι εννοείς;» ρώτησα. «Δεν μπορούν να καταστρέψουν το Σίπροκ, έτσι δεν είναι;»

«Εξαρτάται από το είδος της αξιοποίησης που σχε-

διάζουν. Βρίσκονται ήδη επικίνδυνα κοντά και η δουλειά τους έχει αρχίσει να δημιουργεί αρκετά προβλήματα στο χώρο κοντά στη θάλασσα. Καθημερινά γίνονται καθιζήσεις εδάφους στα περίχωρα του Σίπροκ. Ήδη δύο οικογένειες έχασαν τα σπίτια τους. Εάν αυτοί οι κατασκευαστές γίνουν άπληστοι κι επιχειρήσουν να “αξιοποιήσουν” ακόμα μεγαλύτερο τμήμα της πόλης μας, υπάρχει φόβος να καταρρεύσει ολόκληρο το Σίπροκ».

«Μα, αυτό είναι τρομερό!» αναφώνησα και το μυαλό μου πλημμύρισε από τις εικόνες των γοργονανθρώπων που είχα δει και είχα γνωρίσει στο Σίπροκ. Αγαπημένες εικόνες από το παλιό μου σχολείο, από τα παιδιά που ξεχύνονταν στην αυλή σαν τις μέλισσες την ώρα του διαλείμματος, τους γονείς τους, τους ηλικιωμένους που έκαναν βόλτα το σούρουπο στην προκυμαία.

«Φυσικά και είναι», συμφώνησε ο Άρτσι. «Οι κάτοικοι της πόλης προετοιμάζονται όσο το δυνατόν καλύτερα για μια πιθανή καταστροφή. Οι επικεφαλής ετοιμάζουν ένα σχέδιο για μια ευρύτερη εκκένωση της πόλης, εάν χρειαστεί, αλλά δε θέλουν να προκαλέσουν πανικό χωρίς λόγο. Κανείς δε γνωρίζει με σιγουριά τι έχει στο μυαλό του το Συμβούλιο του Μπράιτπορτ, πόσο μακριά σκέφτονται να επεκτείνουν την υποτιθέμενη “αξιοποίηση”. Επομένως είναι δύσκολο για τους κατοίκους να φτιάξουν ένα κατάλληλο σχέδιο αντιμετώπισης της κατάστασης».

«Δεν μπορεί να επέμβει ο Ποσειδώνας;» ρώτησε η μαμά.

«Ο Ποσειδώνας έθεσε την περιοχή στην κατηγορία υψηλού κινδύνου», απάντησε ο Άρτσι. «Αυτό σημαίνει ότι η πόλη θα έχει μια ομάδα φύλαξης και παρακολούθησης όλες τις ώρες, ώστε να ενημερώνεται για τις κινήσεις τους. Εκτός από αυτό, δεν μπορεί να κάνει και πολλά πράγματα».

«Δεν μπορεί να κάνει και πολλά πράγματα;» τσίριξα. «Μιλάμε για τον ίδιο πανίσχυρο Ποσειδώνα;»

«Πανίσχυρο στον ωκεανό», με διόρθωσε ο Άρτσι. «Στην ξηρά δεν έχει καμία δύναμη, ώστε να αποτρέψει το κακό. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παρακολουθεί την κατάσταση ώστε να αποφασίσει πώς θα αντιδράσει και πότε».

«Γιατί λοιπόν εγκατέλειψες τη θέση σου και βρίσκεσαι εδώ τώρα;» παρενέβη ο κύριος Μπίστον. «Αφού ο Ποσειδώνας έχει δώσει διαταγή να βρίσκεσαι συνέχεια εκεί...»

«Πράγματι, ο Ποσειδώνας έχει ζητήσει να είναι κάποιος εκεί όλες τις ώρες», συνέχισε να λέει ο Άρτσι. «Όμως χρειαζόμαστε μια ομάδα που να είναι ικανή να εισχωρήσει περισσότερο στην περιοχή και να έχει μεγαλύτερη πρόσβαση από αυτήν που έχουμε εμείς τώρα. Έχω μερικούς γνωστούς στην ξηρά, αλλά κανέναν που να μπορεί να ανακαλύψει τι συμβαίνει. Κανέναν με μεγάλη επιρροή».

«Άρα δε θα πας πάλι πίσω;» ρώτησε η Μίλι με ένα ελαφρύ τρεμούλιασμα στη φωνή της.

Ο Άρτσι της χαμογέλασε.

«Δε θα επιστρέψω, τουλάχιστον όχι ακόμη. Καταρχήν ο Ποσειδώνας προτιμά να είμαι στο νησί και

να προσέχω την κατάσταση εδώ. Κι επίσης... να, χρειαζόμαστε κάποιον διαφορετικό από εμένα. Κάποιον που να έχει πρόσβαση σε περιοχές που εγώ δεν έχω». Και τελειώνοντας τη φράση του στράφηκε στον κύριο Μπίστον. «Κάποιον σαν εσένα».

«Κάποιον σαν εμένα;» ρώτησε γεμάτος απορία ο κύριος Μπίστον. Το πρόσωπό του κοκκίνισε, καθώς ξεσκόνιζε αμήχανα κάποια αόρατη σκόνη από το γιακά του. «Ναι, φυσικά, σε μια τέτοια επιχείρηση υψίστης σπουδαιότητας ο Ποσειδώνας θα ζητούσε την πιο καλά εκπαιδευμένη ομάδα και πρέπει να ομολογήσω, αν και δεν εκπλήσσομαι, ότι είμαι κολακευμένος και...»

«Αυτό που θέλω να πω είναι ότι χρειαζόμαστε ένα γοργονάνθρωπο», εξήγησε ο Άρτσι, διακόπτοντας το παραλήρημα του κυρίου Μπίστον που έμοιαζε σαν λογύδριο αποδοχής ενός βαρυσήμαντου βραβείου.

Ο κύριος Μπίστον είναι σαν κι εμένα. Μισός γοργονάντρας, μισός άνθρωπος. Δεν το γνώριζα μέχρι πριν από λίγους μήνες, όπως δεν το ήξερα και για τον εαυτό μου, έως ότου πήγα για κολύμπι πρώτη φορά με το σχολείο.

«Χρειαζόμαστε κάποιον που να έχει πρόσβαση στον κόσμο των ανθρώπων, καθώς επίσης και στον κόσμο των γοργόνων», συνέχισε ο Άρτσι.

Ο κύριος Μπίστον πήρε μια βαθιά εισπνοή κι εξέτασε και πάλι σχολαστικά το γιακά του.

«Συνεπώς η επιλογή του δεν οφείλεται στα ατέλειωτα χρόνια της αφοσίωσής μου, στην άρτια εργασία μου και στην ακούραστη και συνεχή εκπαί-

δευσή μου; Οφείλεται απλώς στο γεγονός ότι έχω πόδια», είπε με ύφος φανερά απογοητευμένο.

«Και ουρά», πρόσθεσα εγώ.

Με κοίταξε περιφρονητικά. Ο Άρτσι ψαχούλεψε μέσα στην τσάντα που είχε κρεμασμένη στον ώμο του κι έβγαλε κάτι έξω.

«Κοίτα, δεν είναι μόνο αυτό», είπε. «Είσαι απαραίτητος εκεί». Και τελειώνοντας τη φράση του άφησε επάνω στο κατάστρωμα μια δέσμη από χαρτιά.

Ο κύριος Μπίστον τα μάζεψε.

«Τι είναι αυτά;»

«Μία από τις επαφές μου, ένας ψαράς, τα πήρε κρυφά για μένα», εξήγησε ο Άρτσι. «Διάβασέ τα».

Ο κύριος Μπίστον ξεδίπλωσε τα χαρτιά.

«Είναι απλώς μια λίστα με ονόματα», είπε.

«Διάβασε την πρόταση που είναι στην αρχή της σελίδας».

Ο κύριος Μπίστον ξερόβηξε, καθαρίζοντας το λαιμό του.

«Εμείς, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, πιστεύουμε ότι οι σημαντικές δουλειές πρέπει να γίνονται από τους ανθρώπους κι όχι από τους υπολογιστές. Μην αφήσετε την υψηλή τεχνολογία να ξεφύγει από τον έλεγχό μας. Επαναφέρετε το φαροφύλακα! Φέρτε πίσω τον κύριο Μπίστον!» Ο κύριος Μπίστον έριξε μια γρήγορη ματιά στις σελίδες με τα ονόματα. «Λοιπόν. Εγώ...» άρχισε. «Θέλω να πω, εγώ...» Κοίταξε τον Άρτσι. «Δεν πρόκειται για αστείο;» Ο Άρτσι έγνεψε το κεφάλι του αρνητικά. «Και οι άνθρωποι της πόλης θέλουν να επιστρέψω;» Ο Άρτσι έγνεψε

καταφατικά. «Κι άρα ο Ποσειδώνας με χρειάζεται;»

«Ναι, σε χρειάζεται».

Ο κύριος Μπίστον ίσιωσε το κορμί του παίρνοντας ένα περισπούδαστο ύφος.

«Ε, τότε», είπε, «δεν πρέπει να τους απογοητεύσω. Πρέπει να επιστρέψω στο Μπράιτπορτ».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κατάλαβα γιατί έβλεπα εφιάλτες την τελευταία εβδομάδα και ξυπνούσα θλιμμένη το πρωί, καθώς και γιατί ένιωσα το σφίξιμο στο στομάχι μου στο άκουσμα του Μπράιτπορτ.

Ήταν ξεκάθαρο. Ένιωθα νοσταλγία.

Η μαμά στράφηκε στον μπαμπά.

«Τζέικ», του είπε. «Εγώ... εγώ...»

Ο μπαμπάς κολύμπησε προς το μέρος της και την πλησίασε πιάνοντάς της τρυφερά το χέρι. Κοίταξα το πρόσωπο της μαμάς μου κι αναγνώρισα το ύφος στο βλέμμα της. Έλεγε το ίδιο με μένα. Έλεγε το ίδιο όλο αυτό τον καιρό. Αυτές τις τελευταίες εβδομάδες, όταν την έπιανα ν' ατενίζει αφηρημένα το απέραντο γαλάζιο... ξαφνικά...

«Θέλει να πάει σπίτι», είπα.

Ο μπαμπάς μου έριξε ένα απορημένο βλέμμα.

«Μα είμαστε στο σπίτι μας, γλυκιά μου», είπε με ένα κοφτό γέλιο. Ύστερα στράφηκε στη μαμά. «Δεν είμαστε;»

Προτού προλάβει να απαντήσει, παρενέβη ο Άρτσι.

«Υπάρχει και κάτι άλλο», πρόσθεσε. «Δεν ήξερα πώς να το θέσω, αλλά ίσως τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή».

Ο μπαμπάς στράφηκε προς το μέρος του.

«Τι είναι;»

«Ο Ποσειδώνας θέλει να δημιουργήσει μια ομάδα που να δράσει σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Εάν πρόκειται να υπάρξει πρόβλημα, θέλει περισσότερους από έναν εκεί. Ο Μπίστον είναι καλή επιλογή για να κρατήσει το Σίπροκ υπό έλεγχο και οι επαφές του τον κάνουν ιδανικό για να συλλέξει πληροφορίες για τα θέματα του Μπράιτπορτ, ιδιαίτερα χρησιμοποιώντας ως κάλυψη τη θέση του φαροφύλακα».

Ο κύριος Μπίστον ίσιωσε τα μαλλιά του προς τα κάτω. Προτού αρχίσει να αραδιάζει καμιά ομιλία του τύπου αποδοχής Όσκαρ, ο Άρτσι πρόσθεσε:

«Σε πρότεινα για βοηθό του».

«Εμένα;» ρώτησε ο μπαμπάς. «Ο Ποσειδώνας θα έβαζε εμένα σε θέση ευθύνης ύστερα από, ε, ύστερα από εκεί όπου ήμουν;»

Ο μπαμπάς δεν είναι κανένας εγκληματίας ή κακοποιός, αλλά τον έστειλαν στη φυλακή επειδή παντρεύτηκε τη μαμά μου. Η επιμειξία μεταξύ των γοργονανθρώπων και των ανθρώπων αποτελούσε σοβαρό παράπτωμα. Όχι όμως πια. Μάλιστα, ο Ποσειδώνας είχε αποφασίσει τώρα ότι ήθελε να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στους ανθρώπους και στους γοργονανθρώπους και είχε αποφασίσει ότι ήμασταν εμείς αυτοί που μπορούσαμε να τον βοηθήσουμε.

Μας είχε ζητήσει να ενώσουμε τους δύο κόσμους και να συμβάλλουμε θετικά ώστε οι άνθρωποι να ζήσουν αρμονικά με τους γοργονανθρώπους.

Κι επίσης είχε πει το εξής: πως μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο γύρω μας ώστε οι άνθρωποι να

ζήσουν αρμονικά, αφού ζούσαμε εδώ, στο μοναδικό σημείο του κόσμου όπου ήδη τα είχαμε καταφέρει και συνυπήρχαμε αρμονικά.

Συνεπώς, όλα κατέληγαν στο ίδιο συμπέρασμα: έπρεπε να επιστρέψουμε στο Μπράιτπορτ.

Ο Άρτσι μιλούσε ακόμη με τον μπαμπά.

«Ο Ποσειδώνας δεν προσκολλάται στο παρελθόν», έλεγε. «Ξέρει καλά ότι είσαι έμπιστο άτομο και μπορεί να βασιστεί σε σένα».

«Κι έχω παντρευτεί με άνθρωπο», πρόσθεσε ο μπαμπάς.

«Ακριβώς. Αυτό είναι το κυριότερο. Ο ένας από τους δυο σας θα μάθει τι συμβαίνει στους κατοίκους του Μπράιτπορτ κι ο άλλος θα παρακολουθεί τις εξελίξεις στο Σίπρονκ. Με εσάς τους δύο και τον Μπίστον ίσως μπορέσουμε να εμποδίσουμε μια μεγάλη καταστροφή που απειλεί ολόκληρη την πόλη».

«Ελπίζω να μη μου ζητάς να κατασκοπεύσω τους παλιούς μου φίλους;» ρώτησε η μαμά.

«Φυσικά κι όχι! Ο Μπίστον κι ο Τζέικ θα κάνουν την περισσότερη δουλειά. Απλώς να έχετε τα μάτια σας και τα αυτιά σας ανοιχτά σε περίπτωση που ακούσετε κάτι που μπορεί να διαφύγει από τους άλλους. Οτιδήποτε θα μπορούσε να αποτελέσει πρόβλημα για το γοργονολαό του Σίπρονκ. Εάν χρειαστεί να φύγουν κι άλλοι από τα σπίτια τους, θα θέλαμε να το γνωρίζουν εγκαίρως, έτσι ώστε να πάρουν τα πράγματά τους και να μετακομίσουν με τη δική τους θέληση, παρά να ξυπνήσουν ένα πρωινό και να βρουν μια μπουλντόζα μπροστά στην πόρτα τους».

«Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο;» ρώτησε η μαμά κάπως ανήσυχη.

«Και βέβαια. Και θα σου πω και κάτι άλλο ακόμα. Εάν καταστραφεί κι άλλο σπίτι, ο κόσμος θα αρχίσει στ' αλήθεια να πανικοβάλλεται. Και φυσικά ο Ποσειδώνας εξαγριώνεται, όταν δε γνωρίζει τι συμβαίνει και νιώθει πως δεν ελέγχει τα πράγματα. Δεν είναι συνηθισμένος σε κάτι τέτοιο. Εάν αυτά τα σχέδια προκαλέσουν περισσότερα προβλήματα, ίσως αποφασίσει να επιδείξει τη δύναμή του διατάζοντας μια εκκένωση πλήρους κλίμακας, και οι περισσότεροι κάτοικοι επιθυμούν απελπισμένα να αποφύγουν κάτι τέτοιο».

Ο μπαμπάς κοίταξε τη μαμά.

«Τι πιστεύεις;» τη ρώτησε.

Η μαμά δάγκωνε αμήχανα τον αντίχειρά της.

«Νομίζω ότι μας ζήτησαν να βρούμε τρόπους να ενώσουμε τους κόσμους των ανθρώπων και των γοργόνων», πρόσθεσε. «Εάν ο κόσμος των ανθρώπων κάνει κάτι που θα μπορούσε να απειλήσει τους γοργονανθρώπους, τότε είναι καθήκον μας να το αποτρέψουμε».

Ο μπαμπάς την πλησίασε κι έπιασε το χέρι της.

«Συμφωνώ», είπε. «Αυτή θα μπορούσε να είναι η πρώτη μας ευκαιρία να θέσουμε σε εφαρμογή τις οδηγίες που μας έδωσε ο Ποσειδώνας».

«Ακριβώς. Το ίδιο είπε κι ο Ποσειδώνας», είπε ο Άρτσι.

Ο μπαμπάς κοίταξε τον Άρτσι.

«Τι εννοείς; Τι είπες;»

«Ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να προχωρήσετε με την αποστολή που σας έχει αναθέσει. Μου είπε να σας πω ότι αυτή είναι η κατάλληλη ευκαιρία για να του αποδείξετε ότι πράγματι έχει επιλέξει τη σωστή οικογένεια για αυτή την αποστολή. Είπε ότι είναι η πρώτη σας δοκιμασία».

Ο μπαμπάς αναστέναξε βαθιά κι έγνεψε σταθερά.

«Έχει αποφασιστεί λοιπόν», είπε. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή».

Ένιωσα έναν έντονο ενθουσιασμό να φουντώνει, να θεριεύει και να υψώνεται μέσα στο σώμα μου σαν φυσαλίδα, να γαργαλάει τα σωθικά μου και να σέρνεται σαν φίδι μέσα από το λαιμό μου.

«Θα επιστρέψουμε στο Μπράιτπορτ;» ρώτησα κρατώντας την αναπνοή μου, καθώς περίμενα την απάντηση.

Η μαμά κι ο μπαμπάς κοιτάχτηκαν κι έγνεψαν καταφατικά. Ύστερα η μαμά στράφηκε προς το μέρος μου.

«Ναι, αγάπη μου», είπε και ήταν το πρώτο χαμόγελο που φώτισε το πρόσωπό της ύστερα από πολλές μέρες. «Θα επιστρέψουμε στο σπίτι μας».

Και ποιος δεν ξέρει
το κορίτσι που είναι μισή γοργόνα
και μισή άνθρωπος! Οι περιπέτειες
για τη χαριτωμένη Έμιλι δεν έχουν τελειωμό.

Οι άνθρωποι κι ο γοργονολαός έρχονται σε σύγκρουση
μεταξύ τους και η Έμιλι πρέπει να ακολουθήσει
τις εντολές του Ποσειδώνα για την ένωση των δύο
κόσμων. Επιπλέον, ύστερα από την αποβολή της
από το γοργονοσχολείο, δεν έχει άλλη επιλογή παρά
να ανακαλύψει τις χαμένες σειρήνες που έχουν
διωχτεί από τον Ποσειδώνα και έχουν βρει καταφύγιο
σε μια υποθαλάσσια σπηλιά.

Θα μπορέσει η Έμιλι να μάθει την αλήθεια για
τις χαμένες σειρήνες; Θα καταφέρει να ενώσει
τους δύο κόσμους και να βρει επιτέλους την ευτυχία;

**Η τέταρτη περιπέτεια της Έμιλι,
ακόμα πιο μαγική, ακόμα πιο δροσερή...**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-960-453-722-8

9 789604 537228

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 08076

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ